

Arrest

nr. 207 642 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. DE BLOCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 5 juli 2018 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 30 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 31 juli 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u A.(...) B.(...) te heten, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31/12/1997 in het dorp Qoshlaq Sani, gelegen in het district Dahana-I-Ghuri, provincie Baghlan. Uw vader werd als automecanicien bedreigd door de taliban om in hun wagen een autobom te installeren. Uw vader weigerde echter omdat anders onschuldigen zouden sterven. Als wraak werd uw vader in 2010 op de weg van Puli Khumri naar huis samen met uw broer vermoord door twee onbekenden op een motor. Ze werden beschoten en hun wagen kwam op haar dak terecht. Ongeveer twintig dagen na de dood op uw vader en broer ontving u thuis een algemene oproepingsbrief van de taliban. Omdat u vreesde te worden gerekruteerd, vluchtte u weg uit Afghanistan. Op 11 april 2011 vroeg u een eerste maal internationale bescherming aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban. Omdat er geen geloof gehecht aan uw beweerde minderjarigheid, er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten en omdat er werd besloten dat u bij terugkeer naar Afghanistan over een redelijk vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 18 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 12 juli 2013 (Arrest nr. 106696).

Na de beslissing van de RvV trok u voor zes maanden naar Barcelona, Spanje. Omdat de Spaanse overheid u terug naar België wilde sturen, reisde u door naar Italië, waar u in december 2013 een verzoek indiende onder de naam H.(...) A.(...) K.(...), geboren te Surkhrod (provincie Nangarhar) op 01/01/1983. In Italië verwierf u de vluchtelingenstatus. Omdat u geen werk vond in Italië trok u in januari 2018 opnieuw naar uw familie in Afghanistan en huwde u er in maart 2018 met N.(...) R.(...). In Afghanistan werd u echter opnieuw bedreigd door de taliban omdat deze u ervan verdachten Afghanistan tien jaar geleden te hebben verlaten omwille van religieuze redenen. De ouderen hebben echter kunnen zorgen dat ze u met rust lieten omdat u de begrafenis van uw moeder kwam bijwonen. U bent nadien in Imam Sahib gaan onderduiken bij uw schoonvader. Omdat u daar niet kon blijven, heeft u opnieuw Afghanistan verlaten. Met behulp van uw Italiaanse documenten reisde u met het vliegtuig naar België waar u op 5 juli 2018 aankwam. Het was niet de bedoeling in België te blijven maar enkel wat cadeaus uit te delen aan uw Belgische vrienden. Omdat u tegengehouden werd aan de grens, en u niet terug kunt naar Afghanistan omwille van uw vervolgingsvrees voor de taliban, diende u op 13 juli 2018 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkervijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de gebeurtenissen die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u vervolgd werd door de taliban, door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel u verklaart te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, dient er, na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, te worden vastgesteld dat uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt immers dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië en er dus ook over de nodige verblijfsdocumenten beschikt.

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich in deze lidstaat niet meer kan beroepen op deze bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo geeft u zelf aan dat u vanuit Afghanistan naar België was gekomen louter om enkele cadeaus af te geven aan uw vrienden, en nadien wenste door te reizen naar Italië op er een job te vinden (verklaring DVZ, d.d. 18/07/2018, vraag 27). U voegt toe geen enkel probleem te hebben om terug te moeten keren naar Italië. U haalt enkel aan begin 2018 naar Afghanistan te zijn terug gekeerd omdat u geen werk vond in Italië (verklaring DVZ, vraag 10). U haalt ook aan met uw eigen Italiaanse identiteitspapieren opnieuw van Afghanistan naar België te zijn gereisd en vanuit België wenste door te reizen naar Italië (verklaring DVZ, vraag 31). Aan de grens was u in het bezit van uw Italiaanse identiteitspapieren (zie administratief dossier). Hoewel u in Italië onder een totaal andere identiteit internationale bescherming aanvraag en kreeg, tonen uw vingerafdrukken aan dat u wel degelijk in België gekend staat als A.(...) B.(...). Dat u in Italië geen job vond, kan bezwaarlijk gezien worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zoals eerder aangehaald wenst u ook opnieuw terug te keren naar Italië, net om er een job te vinden.

Het CGVS wijst er op dat overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Men kan dan ook verwachten dat u van deze rechten gebruik maakt om een leven op te bouwen in Italië.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als internationaal beschermd verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het CGVS onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel. Uit de stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 10 oktober 2019. Gelet op voorgaande vaststelling betreffende uw status in Italië zijn uw verklaringen de taliban te moeten vrezen

omwille van uw lang verblijf in het buitenland niet dienstig (Vragenlijst CGVS, d.d. 18/07/2018, vraag 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw verzoek om internationale bescherming en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van u naar Italië, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar Afghanistan het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de Fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, waarna hij argumenteert dat hij zal worden teruggedreven naar Turkije, waar hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker hekelt dat nergens in de bestreden beslissing wordt onderzocht of Turkije het non-refoulementbeginsel respecteert en evenmin onderzoek werd gevoerd naar het respecteren van andere grondrechten in Turkije. Onder verwijzing naar rapporten van Amnesty International en European Council on Refugees and Exiles, voert verzoeker aan dat hij in Turkije potentieel zal blootgesteld worden aan:

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;
- (x) risico op refoulement naar land van herkomst.

Hij vervolgt zijn betoog, stellende *“Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen en risico's zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de EVRM gevolgen voor Verzoeker geenszins voor wat betreft de werkelijke bestemming van teruggrijping voor verzoeker.*

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Turkije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat bronnen kritische kanttekeningen maken bij bepaalde aspecten van de opvang in Italië zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe te passen. Immers wordt verzoeker teruggedreven naar Istanbul, diens land van herkomst. Uit de hierboven door Verzoeker aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM in Turkije. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en in het bijzonder op 'gedublineerden' zoals in het geval van Verzoeker.

Dat de bestreden beslissing overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden. Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog

groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg. Dat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert.

De bestreden beslissing heeft in casu NIET onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Turkije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Er werd in de bestreden beslissing immers enkel getoetst aan een eventuele terugkeer naar Italië.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Turkije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Turkije te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Turkije verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing motiveert op generlei wijze de risico's in Turkije voor verzoeker en schendt bijgevolg onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

Hij besluit: "Uit bovenstaande argumenten en overwegingen volgt dat de bestreden beslissing niet van die aard is dat zij op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam. Er werd onvolledig en onvoldoende onderzoek gepleegd naar eventueel refoulement in hoofde van Verzoeker. Bijgevolg nam het CGVS onterecht haar beslissing, waardoor de bestreden beslissing om hierboven vermelde redenen artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 55/2 van de Vreemdelingenwet schendt, artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de materiële motiveringsplicht, het verbod van willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De Raad benadrukt daarnaast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 51/8 en 55/2 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze artikelen werden geschonden. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn.

Immers, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt op algemene wijze: "*Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te

ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”, voorschriften waarin *in casu* werd voldaan.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.” De bestreden beslissing betreft geen uitsluiting van de vluchtelingenstatus doch een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet van toepassing.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 18 januari 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde minderjarigheid, omdat geen geloof werd gehecht aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten en omdat werd besloten dat hij bij terugkeer naar Afghanistan over een redelijk vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 106 696 van 12 juli 2013.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale

bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.8. Hoewel verzoeker verklaart te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en stelt nog steeds een vervolgingsvrees te koesteren voor de taliban omwille van zijn lang verblijf in het buitenland, dient na lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Italië en dat hij er over de nodige Italiaanse verblijfsdocumenten beschikt. Uit niets blijkt dat de vluchtelingenstatus die hem werd toegekend in Italië werd ingetrokken of opgeheven.

Artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018) bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a) van richtlijn 2013/32/EU (herschikte Procedurerichtlijn). In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht *“De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...)”*

Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds de vluchtelingenstatus heeft verkregen in een andere Europese lidstaat, *in casu* Italië, wordt niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat deze bescherming ondertussen zou zijn ingetrokken doch hij brengt niet het minste begin van bewijs bij die deze bewering kan ondersteunen.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling werd erkend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou

indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden en dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg, benadrukt de Raad dat verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel verschilt van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt zodat de aangevoerde schending van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten *in casu* niet dienstig is. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker als erkend vluchteling in Italië er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat hij in Italië geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Zo voert hij geen concreet verweer tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

Zo geeft u zelf aan dat u vanuit Afghanistan naar België was gekomen louter om enkele cadeaus af te geven aan uw vrienden, en nadien wenste door te reizen naar Italië om er een job te vinden (verklaring DVZ, d.d. 18/07/2018, vraag 27). U voegt toe geen enkel probleem te hebben om terug te moeten keren naar Italië. U haalt enkel aan begin 2018 naar Afghanistan te zijn terug gekeerd omdat u geen werk vond in Italië (verklaring DVZ, vraag 10). U haalt ook aan met uw eigen Italiaanse identiteitspapieren opnieuw van Afghanistan naar België te zijn gereisd en vanuit België wenste door te reizen naar Italië (verklaring DVZ, vraag 31). Aan de grens was u in het bezit van uw Italiaanse identiteitspapieren (zie administratief dossier). Hoewel u in Italië onder een totaal andere identiteit internationale bescherming aanvraagde en kreeg, tonen uw vingerafdrukken aan dat u wel degelijk in België gekend staat als A.(...) B.(...). Dat u in Italië geen job vond, kan bezwaarlijk gezien worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zoals eerder aangehaald wenst u ook opnieuw terug te keren naar Italië, net om er een job te vinden.

Het CGVS wijst er op dat overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en

integratievoorzieningen. Men kan dan ook verwachten dat u van deze rechten gebruik maakt om een leven op te bouwen in Italië.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als internationaal beschermde verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het CGVS onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel. Uit de stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 10 oktober 2019. Gelet op voorgaande vaststelling betreffende uw status in Italië zijn uw verklaringen de taliban te moeten vrezen omwille van uw lang verblijf in het buitenland niet dienstig (Vragenlijst CGVS, d.d. 18/07/2018, vraag 4)." Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij in de praktijk zal worden teruggedreven naar Turkije, hij toelicht dat volgens de Schengengrenscodex de betrokkene immers niet kan teruggedreven worden naar een natie binnen het Schengengebied zodat zijn teruggrijping zal worden uitgevoerd naar het punt van vertrek, *in casu* Isanbul, waar hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, en hekelt dat nergens in de bestreden beslissing wordt onderzocht of Turkije het non-refoulementbeginsel respecteert en evenmin onderzoek werd gevoerd naar het respecteren van andere grondrechten in Turkije, volstaat het te verwijzen naar het toepassingsgebied van deze verordening zoals bepaald in artikel 3:

"Deze verordening is van toepassing op iedereen die de binnen- of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd:

(...)

b) de rechten van vluchtelingen en personen die om internationale bescherming verzoeken, met name wat betreft non-refoulement." Deze verordening doet aldus geen afbreuk aan verzoekers rechten, in het bijzonder zijn recht om zich als erkend vluchteling terug naar Italië te begeven, zich toegang te verschaffen en er te verblijven. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier, noch eventueel toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat verzoeker wordt teruggewezen naar Turkije. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent een teruggrijping naar Turkije mist dan ook iedere grondslag.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Italië, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Italië gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.

De door verzoeker aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan dient, in het licht van zijn erkende vluchtelingenstatus in Italië, niet opnieuw in overweging te worden genomen in België.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden en een schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt evenmin aangetoond.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het verbod van willekeur betekent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M.-C. GOETHALS